

Melissa

Min mor vidste det. Jeg bad om at blive fri for sangtimerne, jeg tiggede om at slippe for at gå til messe. Det kunne der ikke være tale om. En længere nederdel og lange ærmer, og opfør dig ordentligt, Marylise. Reglerne var min mors. Alt, hvad jeg foretog mig, fulgte hendes ønsker, hendes lov.

Månen er en fingernegl. Et løsrevet smil. Den samme måne som dengang, jeg forlod øen. Jeg er tilbage, hvor jeg startede, i det der var hendes hus. Hun ville have solgt det til fremmede, da hun opgav pensionatet, men naboerne tog det som en selvfølge, at den fortabte datter overtog barn-domshjemmet, og her på øen vejer naboer tungere end følelser. Det er et gammelt hus. Mange ville sige, at det har en sjæl. Jeg er uenig. Det her hus er så gennemsyret af løgn, at enhver rest af nogen sjæl for længst er forsvundet, men det er mit sted. Det er det første, jeg tænker, når jeg slår øjnene op om morgenen. Mit sted, hvor jeg kan gøre, hvad jeg vil. Min lejlighed i London er en velfungerende maskine, huset her er noget andet. Et symbol. En barrikade. En hån mod det liv, min mor havde tiltænkt mig.

Hun hader mig for, at jeg stak af. Hun hader mig for, at jeg ikke har givet hende en familie, en fortsættelse på det liv, hun kender, børn, børnebørn, slægters gang. Men hun tog muligheden fra mig. Hun fatter det ikke, men det var det, hun gjorde.

Jeg købte huset uden at vide, om jeg nogen sinde ville bruge det. Jeg ville eje det, det var bare sådan. Et arkitektfirma stod for indretningen, udhuset lod jeg bygge om til en lejlighed, hvor min mor kan sidde og se på det, hun har mistet. Jeg beholdt en del af det oprindelige inventar, lysekroner, tapeter, det store jernkomfur i køkkenet, og hver dag minder det mig om, at det, der engang var hendes, nu er mit. At jeg havde en plads her, at jeg mistede den, og at jeg fik den tilbage.

Sidste sommer tog jeg det i besiddelse, det var første gang, jeg var tilbage på øen. Taxien satte mig af. Jeg bar selv bagagen ind. Min mor stod ude ved havelågen, hun betalte chaufføren og tog en af taskerne. Hun lignede sig selv. Ældre, men i bund og grund uforandret. Stejl som en klippe, ansigtet rynkefrit, kroppen intakt under en af de sædvanlige blomstrede kitler, hun har stadig talje, det er ikke almindeligt i hendes alder. Hun ville være høflig og tilbød mig kaffe. Nej tak, sagde jeg. Hun blev stående og så på, at jeg smækkede et kuffertlåg op og begyndte at hænge mit tøj ind i skabet. Så gik hun.

I en måned vandrede jeg op og ned ad gulvet i samtlige værelser, mærkede dem med sporene af mine fødder, indåndede luften. Jeg åbnede vinduerne til haven og slap lydene ind, af fugle, af havet, der altid bruser et sted i baggrunden, og jeg kunne åbne dem og skodderne, jeg kunne åbne alle dørene, og ingen kunne tvinge mig til at lukke dem igen. Ingen kan tvinge mig til noget, jeg ikke selv vil. Ingen kan sætte mig på plads, for jeg har ingen plads.

Jeg tilhører ingen generation. Folk uden børn svæver frit, og jeg omgås med unge mennesker, som jeg omgås med mine jævnaldrende. Med samme distance, samme lethed. Ingen får lov til at holde mig fast i en rolle, jeg udfører de handlinger, jeg vælger at påtage mig, hverken mere eller mindre. Ingen har ret til at kræve mere af mig, jeg er ikke forpligtet. Konventionen er for en gangs skyld på min side. Mødre kan ikke forvente noget. Mødre må være taknemmelige for

det, de får, og det skal gå langt, før omgivelserne reagerer. I mit tilfælde må naboerne synes, jeg giver hende en anstændig behandling, i hvert fald behandler de mig med en slags respekt, når jeg en sjælden gang møder dem.

Dengang jeg rejste, sad øen stadig fast i fortiden. Nu har det moderne liv fået overtaget, i hvert fald på overfladen. Den larmende færge fra fastlandet påstår det, det gigantiske radartårn ved indsejlingen hævder det samme, de udbo-rede knallerter, lygtepælene, fjernsynsantennerne. Skiltene på facaderne. Alt er til salg, fra flaskegas til turistudflugter. Man kan bilde sig ind, at nye vaner har erstattet gamle. Nye lyde. Nye gestus, nye ord, nye billeder. Jeg ved, det er snyd. Øen er i bund og grund den samme, et sted, hvor alle vogter på alle og holder hinanden i skak. Turisterne synes, her er pittoresk. De tror, de er kommet til en idyl, men øen er ingen idyl, den er bare en klippe, der er smidt ud i havet som affald på en losseplads, befolket med ulykkelige mennesker, dårligt ernærede, uciviliserede, degenererede, indavlede. Min mor er en undtagelse, det er hendes gener, der holder mig sammen. Det, jeg ellers har fået af hende, er ikke noget at være taknemmelig for. At blive opdraget til hendes version af et ordentligt menneske er det samme som at blive en, der lyver om alting. Er der noget, jeg er god til, er det det. Løgn er mit ekspertområde, ingen har nogen sinde grebet mig i en løgn, ikke siden dengang.

Da jeg købte huset, vidste jeg ikke, hvad det var, der drev mig. Nu ved jeg det.

Hævnen er min, siger Herren. Det blev banket ind i hovederne på os, at intet menneske skulle gøre krav på den hævn, den guddommelige straf, der rammer synderne. Det var løgn dengang, og det er ikke blevet mere sandt i de år, der er gået.

Hævnen er min. Siger jeg. Denne sommer bliver en ren-selse, men også begyndelsen på noget nyt. Når månen er fuld, kommer Luke.

Lilith

Kniven i maven var der også i dag.

I ét isnende sekund er Claus holdt op med at trække vejret, og det er ikke ham, der ligger ved siden af mig. Livet er sivet ud gennem hullet i kraniet sammen med blodet. Det, der er tilbage, er et tomt hylster. Et minde om noget, der aldrig blev. Så vender han sig i sengen, og kniven forsvinder. Når han mumler noget ned i puden, forsvinder den. Slipper jeg for den i dagens løb, er jeg heldig. I morgen vil den være der igen. I morgen og næste morgen, og næste igen.

For snart to år siden forsøgte nogen at myrde mig. Det mislykkedes, til gengæld var Claus tæt på at miste livet. Ingen vidste, om han nogen sinde ville komme til at spille igen. Om han nogen sinde ville komme til at skrive en node. I al den tid stod, sad og lå jeg ved siden af ham. I starten fulgte jeg med ham på lokum, nu trækker vi grænsen der. Resten af tiden følger jeg ham som en skygge. Det er ikke noget, vi diskuterer. Det er bare sådan. Havde det ikke været for mig, ville hans mor have installeret ham og hans sønderslåede hoved i drengævrelset. Spørgsmålet er, om han nogen sinde var sluppet ud igen. I Claus' mors øjne er jeg en snyltevækst, der uheldigvis har slået rødder i hendes søns liv og bliver svær at udrydde. Hun behandler mig, som om jeg var ansat af kommunen. Ringer og forhører sig om tilstanden, som om jeg var hans personlige assistent, og får kort-

fattede, men fyldestgørende rapporter. I starten skete det, at hun havde synspunkter, det fik jeg hende vænnet af med. Den her rejse er hun ikke informeret om, og det, man ikke ved, har man ikke ondt af.

Lægerne siger, han var heldig. De siger også, at han skal skåne sig selv. Ingen fysiske anstrengelser. Ingen psykiske. Han er mindre skrøbelig end for nogle måneder siden, men når han bliver presset, forsvinder farven fra hans ansigt, og han begynder at ryste. Det her projekt ligger i udkanten af det, han kan tillade sig. Han valgte ikke at spørge nogen. Jeg valgte ikke at protestere, i stedet tog jeg med.

Den første sommer krøb vi sammen i permanent halvmørke i hans lejlighed, nu er det snart sommer igen. Majlyset strømmer ind gennem det høje vindue og varsler om varme. Jeg ligger uden at røre mig, som en fugl, der er fløjet mod en rude. Inde i mit hoved runger stilheden, og først da Claus vender sig i sengen, kommer lydene tilbage.

På færgen fra fastlandet var motorlarmen øredøvende. Oppe på dækket blev vi spyttet på af skumsprøjtet, blæsten hvidede. Vinden synger, sagde Claus. Han arbejder allerede, jeg kender signalerne. De trommende fingre, læberne, der bevæger sig, de små lyde. Øen synger, siger han. Han er kommet hertil for at finde ud af, hvad den synger.

Vinduets skodder fortæller en knirkende historie, når brisen fra havet rykker i dem. En gøg kukker sørgeligt et sted langt borte, en flue summer under lampeskærmen. Claus vil kunne bruge det, mig gør det bare nervøs. Claus vågner med en tone i hovedet, siger han. Somme tider klør den som et myggestik hele dagen, men den kan også åbne en hemmelig dør. Jeg får selv mine bedste idéer til billeder, når jeg lige er vågnet, på den måde ligner vi hinanden. Ellers er vi totalt forskellige. Ifølge Claus, og ikke bare ham, er jeg en hård banan. Sammenlignet med mig er han et let bytte, lige til at

sætte tænderne i for det nærmeste rovdyr. Vi ved det begge to, jeg kan det der med rovdyr. Claus fatter ingenting, før kæberne smækker. Indtil videre virker øen fredelig. Befriet for rovdyr. Men man ved aldrig.

Øen er rammen om den workshop, Claus skal deltage i, og hvor Melissa, der tog imod os i aftes, er en slags overboss og værtinde. Til min lettelse viste hun os et fyldt køleskab, før hun trak sig tilbage med en undskyldning, forberedelser før den officielle ankomstdag i morgen, kaldte hun det. Hun trådte ikke i det, men vi kom helt klart for tidligt og til ulejlighed. Før Claus begyndte at ryste, fik jeg ham op på værelset. Vi sad i sengen og åd hver sin sandwich uden at mæle et muk og faldt i søvn med ubørstede tænder, mens kirkeuret nede i landsbyen tyggede sig igennem elleve pligtskyldige slag.

Øen skælvede af lys til langt ud på aftenen. Som øer gør. Som den ø, hvor det hele startede. Det hele, siger man, men “det hele” er noget vrøvl. Det, der startede på den anden ø, var Claus og mig. Måske er det, når alt kommer til alt, det hele.

Øen synger, siger Claus. Jeg ved ikke, hvad det er for en sang. Eller om det er en god sang. Claus siger, at øen synger. Det nytter ikke at protestere. Det er bare at sige o.k., Claus, øen synger. Så siger vi det.

Melissa

“Gensyn med Arkadien” har vi kaldt workshoppen, og idéen er genial. Tanken om at samle en lille gruppe og lade den forvandle en ø til musik er original nok til at fange folks opmærksomhed og samtidig så indlysende, at nogen burde været kommet på den for længe siden. Det var heller ikke svært at skaffe pengene, sponsorerne stod nærmest i kø. Andrew, min gamle elsker, bestyrer en fond, der har været specielt generøs. Lykkes eksperimentet, og hvorfor skulle det ikke det, har han lovet at bane vej for koncertturneer, cd-indspilninger, master classes både her og der. Jeg har hvisket i hans øre, at Luke er den, han skal satse på, og Andrews øre er altid åbent for det, jeg hvisker.

Luke bilder sig selv og alle andre ind, at det er ham, der har fundet på det hele, og naturligvis er projektet hans. Kontratenorer var på mode, da han debuterede, men nu er kvinderne tilbage i de der tvetydige kastratroller, og operainstruktørerne finder ham gennemgående for intrigant til, at de vil have ham i et ensemble. En del synes bare, at han er krukket. Hans stemme har bevaret sin englelyd, det er ikke det, men engleriet har sin tid. Det er ikke det, vi siger til hinanden, men vi ved det begge to. Klippene på YouTube bliver set af færre og færre, og kommentarerne er mindre begejstrede og mere ironiske end for et par år siden. For nylig kaldte nogen ham “den midaldrende kordreng” i en

musikblog. Han er pisket til at skaffe sig et nyt repertoire, hvis han ikke skal ende med at stå og synge julesange i pensionistforeninger, og naturligvis redder jeg ham. Jeg skaffede pengene, jeg lægger hus til, studier er indrettet i den gamle skole med elklaverer og guderne må vide hvad ellers. Luke sendte en alenlang liste over det, komponister ifølge ham har brug for, men Luke elsker store armbevægelser, og hvorfor skal man holde sig tilbage, når man kan imponere nogen for andres penge.

Luke og jeg ses nogle gange om året, aldrig privat, altid til de møder og konferencer, der for mit vedkommende har erstattet sangen, eller til hans forestillinger og koncerter. En dag eller to, hvor dagene går med det, de nu går med ved de lejligheder, og nætterne er vores. I de næste fjorten dage skal vi være sammen døgnet rundt. Vi skal begge arbejde, det er trods alt det, der er meningen, men han er her. I mit hus.

Han havde lovet mig et døgn, før de andre ankom, planlægning, kaldte vi det. I sidste øjeblik ændrede han planer på grund af en audition, og hvad kan man sige til det. På den anden side havde jeg selv fået et problem, der krævede en hurtig indsats. Konen, der skulle stå for madlavningen, faldt ned fra en stige og brækkede armen, og hendes fede datter, som jeg betaler for at gøre rent, kan ikke lave mad. Tiden var knap, og til sidst var min mor den eneste løsning. I det omfang min mor er en løsning på noget som helst og ikke bare endnu et problem. Oven i det hele insisterede hun på, at hun ville have Jean som køkkenkarl, på det punkt var hun hverken til at hugge eller stikke i. Siden vi var børn, har han været hendes yndling, han sad evig og altid i køkkenet og blev fodret, og hun talte venligt til ham. Al den varme, jeg aldrig fik, ødslede hun på ham, og jeg var hendes datter. Han var bare en tumbe, det var synd for.

Da Luke og jeg mødtes for ti år siden, sang jeg stadig. Jeg havde en kondition som en eliteidrætsmand, og jeg kunne

have sunget i dag, hvis ikke min sceneskræk var nået til et punkt, hvor jeg vidste, at hvis jeg gik derind, ville jeg ikke overleve. Når dirigenten løftede taktstokken, ville jeg kaste mig ud over scenekanten med hovedet først og i bedste fald brække halsen uden at slå nogen af musikerne ihjel. Selvfølgelig lagde jeg røgslør ud, da jeg trak mig tilbage fra scenen. Folk troede, jeg led af en dødelig sygdom, og fik ondt af mig på den der dæmpede, skræmte måde i stedet for at synes, jeg var en hystade. Man var passende imponeret, da jeg overlevede og beholdt min position som en eller anden slags hovedperson.

Folk med magt giver mig lov til at dele magten, naturligvis mod at jeg kaster glans over dem og deres programmer og sponsorer. Den magt, jeg har, sætter mig i stand til at bane vejen for Luke. Hvad jeg ellers leverer, er et åbent spørgsmål; når det gælder sex og Luke, ved jeg faktisk ikke, hvem der sælger og hvem der køber.

De næste fjorten dage vil jeg være omgivet af mænd under tredive, det plejer normalt at betyde, at jeg bliver dyrket. For min begavelse, min erfaring og min charme, naturligvis, men også for mit udseende. Jeg er ikke en, man bruger ordet velbevaret om, jeg ser ud, som jeg ser ud, mere er der ikke at sige til det. Til gengæld er jeg selv bevidst om, at det er et spørgsmål om tid, før brysterne begynder at hænge, før huldet forsvinder fra balderne og flytter om på maven. Mine gener fejler ikke noget, men tiden arbejder ikke for mig. Tiden, som jeg næsten kan glemme til hverdag, bliver en overskrift, når Luke er i nærheden.

Komponisten, der kom i går, en lidt for mager dansker med krøller i nakken, er en af Lukes gamle legekammerater, en af dem, man hele tiden stødte på til konferencer og seminarer for nogle år siden. Han var på kanten af et internationalt gennembrud, da han kom ud for en eller anden ulykke, siden har han været ude af spillet. Nu er Luke over-

bevist om, at han er rask nok til, med Lukes formulering, at levere varen. Han har slæbt sin kæreste med, naturligvis mod at de betaler for hendes ophold. Hun er ingen klassisk skønhed, hun er en af dem, der tiltrækker sig opmærksomhed uden at behøve at anstrenge sig. Det kunne være mig selv for femogtyve år siden.

Luke har fået værelset ved siden af de to, jeg går ud fra, de har nok i hinanden og er ligeglade med, hvor han tilbringer natten. Om lidt henter jeg ham ved båden.

Claus

Latteren finder ham midt i en drøm. I nogle sekunder er han naglet fast til det krøllede lagen, ude af stand til at røre sig. Lukes latter maser sig på, og billederne følger med, billeder af ham selv, et andet sted, i et andet land, midt i et mareridt.

Lukes navn på indbydelsen kunne have stoppet ham. På den anden side er det fire år siden. Fire år er lang tid, og han er en anden i dag, Luke kunne også være det. Det var det, han tænkte, hvis han overhovedet tænkte. Luke hører til den periode af hans liv, hvor han hele tiden deltog i seminarer, studenterpolitik, workshops, udsendt af det ene eller det andet organ. Luke kunne dukke op, også når han ikke stod på deltagerlisten. Han havde fået en speciel invitation, eller også stod han der bare og var uafviselig. Luke giver ordet uafviselig et helt nyt indhold. Måske kunne han faktisk have afvist ham, men han prøvede ikke. Ikke dengang.

Luke kan have glemt det hele, djævle går vel ikke rundt og husker deres djævelskaber. Nu er han inde på den anden side af en tynd væg, og om lidt skal han møde ham igen. De skal bo under samme tag, de skal arbejde sammen.

Om lidt skal han vågne. Fungere. Forholde sig. Om lidt. Ikke nu. Helst ville han sove fra det hele, men han kan ikke sove. Hjertet dunker, det sitrer i hans lægge, som om han hvert øjeblik kan sparke nogen. Lilith er ekspert i at regi-

strere, hvordan han har det, så han ruller om på maven. Selv om han ikke kan sove, kan han lade som om.

Melissa

Luke slog nogle toner an på mit flygel. Sang en strofe, *She walks in beauty like the night*, et digt af den skandaløse, biseksuelle, incestuøse Lord Byron, en af Lukes helte. Luke er vag om sin baggrund, men et eller andet med at være det sorte får i en fin familie forener tilsyneladende ham og lorden. Nu synger han, som jeg kan forestille mig, Byron selv ville have lydt, og jeg får lyst til ham. Hans hånd på min lænd fortæller mig, at det er gensidigt.

Min mor stod ude i gangen, da vi kom ud, og Luke skruede charmen på, den der giver ham adgang til hjerter eller bukser på hvem som helst. Min mor er undtagelsen, hun værdigede ham dårligt nok et blik. Marylise, sagde hun. For at irritere mig, for at Luke skulle høre navnet og stille spørgsmål. Min mor er den eneste, der kalder mig Marylise. Mit ø-navn, der figurerer på alle attester fra min barndom, men som jeg efterlod sammen med alt andet, da jeg forsvandt herfra. Marylise skulle informeres om, hvad hendes mor planlægger at servere til brunchen, som hun insisterer på at kalde frokost. En kold buffet, i al enkelhed, siger hun, og hvad skal jeg sige til det. De er her for at arbejde, ikke for at spise.

Jean stod neden for trappen og glanede, og da han så mig, tog han benene på nakken og forsvandt ud af bagdøren. Bare jeg viser mig, ser han hundset ud. Det er kun sammen med

min mor, han ligner et tilnærmelsesvis normalt menneske.
Hende ser han lige i øjnene, mig gemmer han ansigtet for.

Synet af ham giver mig kvalme. Så længe jeg er afhængig af min mor, må jeg finde mig i ham, men han skal ikke slippe af sted med at lure på mig.

Lilith

Morgenbåden må være ankommet. Det skramler inde på naboværelset, stemmer trænger ind gennem den tynde væg. Melissa. En mand. De ler, især han. En gøende, smittende latter. Det lyder, som om en hundehvalp er sluppet løs derinde og snuser til alting. Logrende, bjæffende. Melissa mig her og Melissa mig der, og skal jeg stille den her, og giv mig lige en hånd. Nu fniser han som en tolvårig pige, og Melissa ler med. En Melissa, der ler, er noget nyt. I går var hun reserveret. Jeg fik et tryk af en kølig hånd, et halvt bortvendt blik satte mig i bås som tilbehør. Claus behandlede hun formelt venligt og let distanceret, som en, der ved, at afstand skaber interesse.

Melissas alder er ubestemmelig. Et eller andet sted på den anden side af halvtreds, vil jeg tro, men Melissa er luksus-konserves. Huden er tynd som silkepapir og uden en rynke, vedligeholdelsen kan ikke have været billig. Hendes udstråling har jeg mødt hos kvinder i alle aldre, der ved, de kan tiltrække de mænd, de vælger. En særlig energi, en speciel slags vilje. Jeg har den selv, og før Claus brugte jeg den. Jeg var god til det, så god, at folk troede, det var alvor, men dengang tog jeg kun mit arbejde alvorligt. Nu er alting alvor. Jeg er ligefrem begyndt at se mig for, når jeg går over gaden. Selv forkølelser forsøger jeg at undgå, for Claus' skyld.

Claus sover stadig. I naboværelset er Melissas nasale

vokaler forstummet, lyden af hæle tiptapper ned ad gangens brede planker. Melissa har ben, det ville være synd at skjule under lange bukser. Stilen er nystrøget. Velskåret tunika og fødder i remsandaler på spinkle hæle. Benene har fået sol, men ikke for meget. Tåneglenes lak er svagt rosa. Håret er muligvis farvet, skønt det naturligvis ser helt naturligt ud. Det er rødtligt og nogle toner lysere end mit eget. Hendes øjenfarve er en sjældenhed. Et eller andet sted mellem safir og akvamarin og lige så lysende. Melissa er sval som yoghurt, fedtfattig uden at være et slankeprodukt. Melissa er slank i sig selv, en af dem, der aldrig behøver at overveje, hvad hun putter i munden.

Huset, hvor vi er indkvarteret, er stort og hvidt og gammelt og ligger midt i en buskbevokset have. Det har været pensionat indtil for et par år siden, feriegæster har befolket de højloftede rum, og man er snublet over børn og bade dyr. Nu er det fortid. Vi har fået tildelt et gulstribet værelse på første sal med en noget for blød dobbeltseng og et klædeskab med plads til en børnefamilie. Væggene er tynde, træværket giver klagende lyde fra sig. Skrivebordet på vaklende mahogniben rummer lige præcis vores laptops. En foldedør gemmer en niche med toilet, håndvask og bidet, det hele er skinnende hvidt og sort, armaturerne er af messing.

Claus ligger på maven med næsen boret ned i puden. I går gjorde han sit bedste for at lade som ingenting, men rejsen har udmattet ham, selv om vi tog en ekstra nat i Paris. De hvide kinder afslører ham, hånden der dirrer. Mens han var syg, tog jeg billeder af ham hver morgen, før han vågnede, som en slags dokumentation. Det rykker i kamerahånden nu, men det er et afsluttet kapitel. Han er ankommet. Han er i live, han er rask. Jeg skal bare vænne mig til tanken.

Det virker ikke, som om han har planer om at vågne foreløbig, og jeg trænger hårdt til et bad. Badeværelset ligger lidt længere nede ad gangen, i aftes åbnede Melissa døren

på klem til et monumentalt badekar og duften af gammeldags linnedskab. Døren til naboværelset er åben. Skodderne derinde står på klem, en T-shirt lyser hvidt i halvmørket. Manden i den er et halvt hoved mindre end mig. I lyssprækken har hans hår solblonde striber, det danner en lille vokset kam på hans isse og skal sikkert lægge et par tommer til hans vækst. Han har set mig, og han siger noget. Stemmen er dyb og passer dårligt til hans møgungeudseende.

– *She walks in beauty like the night.*

Den bjæffende latter følger mig ned ad gangen, ind på badeværelset, hvor hylder og skabe bugner med olier og badesalt. Jeg hælder en portion af noget, der ifølge etiketten skal virke opkvikkende, i vandet, der bliver svovlgult, men dufter grønt. Manden med latteren er fulgt med mig, helt ned i badekarrets varme vand, som en kulde, en uro. Fra etagen nedenunder siver lyden af to kvindestemmer op gennem ventilationskanalen. Nonnerne i min barndoms skole var gode til fransk, og et og andet blev hængende, men stemmerne er for langt væk til, at jeg kan høre ordene. De her stemmer lyder utålmodige. Som om de trækker i hver sin ende af en tråd, der nærmer sig bristepunktet. En dør slår i med et brag, der får vandet i karret til at skælve.

Badeværelsesvinduet vender ud mod en lille stenbelagt gård. Foran et udhus står en mand med en flad kurv i den ene hånd. I den anden holder han en kniv. Melissa er på vej over stenene med faste skridt trods de spinkle sandalhæle. Foran manden stopper hun op og siger noget. Manden har øjnene stift rettet mod sin venstre skulder, og han ryster på hovedet. Det gentager sig et par gange, så opgiver hun. På vej tilbage over gården vender hun ansigtet direkte op mod vinduet, hvor jeg står, men hvis hun ser mig, lader hun sig ikke mærke med det.

Halvvejs nede ad gangen stopper lyden af latter mig, og den kommer ikke længere fra naboværelset. Latteren går

over i fnisen, og nu griner Claus også. Døren står på klem, og jeg skubber den op. Han er krøbet op ved siden af Claus. På min side af sengen, med ryggen mod min del af den tykke pølle. Smilet er potentielt uimodståeligt, øjnene blanke og lysebrune som to polerede hasselnødder.

– Jeg sagde til Claus, at jeg havde mødt en drøm, og han fattede ikke engang, at det var dig.

Jeg ignorerer hans fremstrakte hånd. Claus bakser med en af læsepuderne, og man kunne tro, han vil undgå at se på mig.

– Det er Luke, siger han til puden. – Vi er gamle venner.

– Jeg ved ikke, hvad han siger. Lukes engelsk er overdrevent korrekt, ordene triller perlerunde over et par røde trut-telæber. – Men hvis det handler om mig, skal du ikke tro et ord af det.

Claus' venner hverken bjæffer eller fniser, de fortæller komponistvittigheder og griner højt og larmende. Luke virker ikke som en, man er ven med, men et eller andet er der imellem de to, en eller anden ladning i luften. Ordet, der dukker op i mit hoved, er medskyldige.

– Jeg vil gerne klædes på, siger jeg.

Normalt er jeg ligeglad med, hvem der ser mig uden tøj, men noget ved Luke holder mig tilbage.

– Jeg vil hellere klædes af. Lukes latter fylder værelset. – Til hver en tid.

Kroppen i sengen er en størrelse mindre end Claus', men perfekt proportioneret. Skuldrene er hårde og firkantede som små mursten, armmusklerne strutter af målrettet træning. Der i sengen ligner de et par pubertetsdrengene, en alliance uden plads til andre. Slet ikke til mig. Som andet end en, man kan glo på og måske drille eller gøre nar ad. Jeg bliver stående og ser på dem, til Claus ryster noget af sig.

– Vi ses til frokost, ikke, siger han.

Tonen er ubehageligt bønfaldende.

– Brunch, hedder det, ellers bliver Melissa sur.

Luke ruller om på maven. Han ligger et øjeblik med hovedet boret ned i min pude, før en fjeder et sted i ham slipper med et smæld og sender ham baglæns ud af sengen. Han lander lige foran mine fødder og griber min hånd med en teatralisk gestus.

– *Küss die Hand, gnädige Frau.*

Ude i gangen bryder han ud i sang. Stemmen er lys som en kvindestemme, men det er helt klart en mand, der synger. En mand, der har brug for at sende mig en hånlig hilsen.

– *She walks in beauty. Like the night.*

Claus har svinget benene ud over sengekanten, og han har stadig ikke lyst til at se på mig.

– Hvad var det der for noget?

Jeg får ikke noget svar. Han siver ind bag foldedøren, lidt efter plasker det i toilettet. Da han kommer ud igen, vender han ryggen til mig. Jeg kan tælle hver hvirvel, og hvert ribben er synligt. Den tynde hud er bleg som mælk, bortset fra tre fregner på venstre skulderblad. Med ryggen til roder han sokker og undertøj frem fra bunken på skrivebordsstolen, så sætter han sig og åbner sin laptop. Et øjeblik efter nynnner han. Det burde gøre mig glad. Det gør det ikke.

Der går et par minutter, før han siger noget.

– Luke synes, det er sjovt at lege djævel. Han hedder egentlig Philip, og Lucifer var lige et nummer for groft.

Han vender sig ikke engang, da jeg sætter mig på sengen bag ham. Claus har sagt, hvad han ville, nu koncentrerer han sig om computeren. Han nynnner stadig. En lille palisade af lyd, beregnet på at stoppe videre samtale. Jeg bliver siddende på sengen. Jeg sidder der endnu, da han et par minutter senere klapper computeren sammen.

– Jeg vil ikke snakke om det, siger han.

Det er min replik, Claus. Det er dig, der vil snakke om ting. Det er mig, der leger østers. Sådan var det i hvert fald,

indtil det forfærdelige skete og skubbede til balancen. Før Claus var mit liv et fra hånden og i munden-liv. Man kunne kalde det primitivt, sjusket eller enkelt, alt efter smag. Mine sengetider var et spørgsmål om, hvornår min krop sagde stop, nu blev jeg den, der puttede ham i seng. Det var mig, der trak gardinerne for, så lyset ikke generede ham. Hentede isvand, lavede te og gjorde tapre forsøg med kaffe. Sørgede for, at der kom mad på bordet flere gange om dagen. Hen ad vejen blev jeg også den, der stillede spørgsmålene, og han blev den, der svarede. Det her er noget nyt.

– Du plejer at sige, at det er ensomt, siger jeg.

– Jeg ved det godt.

– Slip mig indenfor.

Hans fingre trommer på computerens låg.

– Man er nødt til at sætte grænser, siger han. – Hele tiden.

Der kommer ikke mere. Ikke før vi begge har rejst os og er på vej mod døren.

– Han er ikke interesseret i mig seksuelt, siger Claus, og måske skal det virke beroligende.

Claus' og mit sexliv har været sat på standby under hans lange sygdom. Det er aldrig faldet mig ind, at det ikke var noget foreløbigt, nu kommer jeg i tvivl. Husmorrollen kan have gjort det af med min tiltrækning og forvandlet mig til en bekvemmelighed på linje med rindende vand og træk og slip.

– Er du interesseret i ham?

Claus ryster på hovedet. Vantro. Er spørgsmålet absurd, eller har han bare svært ved at tro, at jeg har stillet det? Jeg har selv svært ved at tro det. Det er ikke sådan, vi taler sammen.

– Lad være med at svare, siger jeg. – Undskyld.

Solen vælder ind gennem det åbne vindue. Støvkorn svæver dovent i solstriben. En bi summer et sted over kommoden. Nu sætter den sig på spejlrammen, der er forgyldt

og gammeldags. På overfladen er alt fredfyldt og rart, men Lukes stramme krop er flyttet ind et sted mellem min hals og min mave og gør det svært at trække vejret. Den læner ryggen mod min hovedpude og vibrerer som et bjæffende ekko mellem mine tindinger. Claus står et skridt fra mig med hånden på dørhåndtaget. Jeg går hen til vinduet, trækker skodderne til og sætter den jamrende haspe på plads. Han venter på mig. Han vil sige noget, men ordene er væk.

– Jeg kan ikke forklare det, siger han til sidst.

– Lad være, siger jeg jo.

Claus græder ikke. Claus vender det værste til munterhed og overlevelse. Nu er han frosset fast med hånden på håndtaget, og hans øjne er blanke.

– Jeg vil jo bare arbejde, siger han.